

CARTA DOMINICAL

3 DE DESEMBRE DE 2017

RESSÒ DE LA PARAULA Desvetlleu-vos (II)

Fa aproximadament un mes i mig que iniciàvem en aquestes pàgines una sèrie de reflexions sobre la crida de Jesús a donar fruit, fent-nos ressò de l'objectiu pastoral que aquest any ens havíem proposat. Sota el títol "L'arbre de la fe" oferíem un petit desenvolupament de la imatge de l'arbre, a partir dels pensaments de Jaques Loew en la seva obra *Sereu els meus deixebles*. Parlàvem llavors de la inquietud que sentim davant la situació de les nostres pròpies vides i de la vida de l'Església: el motiu era que ens ronda com un fantasma la pregunta de si per ventura no donem una imatge d'esterilitat o almenys d'una certa decrepitud.

Aquests sentiments no són tan diferents dels que desperta l'observació de la nostra situació social i política més immediata. En definitiva, tant pel que fa a les nostres vides personals, al nostre present eclesial, com a la situació social i política, el nostre anhel és el mateix: reconèixer lúcidament la realitat actual i obrir-nos a l'esperança.

Iniciem el Nou Any litúrgic amb aquestes preocupacions al cor. Especialment en l'Advent necessitem mantenir l'oïda oberta als grans missatges dels profetes. Les seves paraules – les seves crides i els seus clams, podríem dir – colpegen no només els timpans sinó també, i sobretot, els cors adormits, mandrosos o narcotitzats. Ens parlaran veus profètiques inspirades, aquelles que ens transmeten paraules que són de Déu. Però també convindrà escoltar algun profeta modern, com ara Charles Péguy, radical en la seva fe i radical en el seu compromís amb el món, provocador i víctima de l'autenticitat, lliure i vinculat apassionadament a la bellesa de Jesucrist.

La primera crida que escoltem de la veu profètica és un crit que ens desperta, una denúncia de la nostra ceguesa, una invitació a obrir els ulls i romandre en estat de vetlla. La història es repeteix: únicament les sacsejades, els cops inesperats, ens fan veure la realitat.

Si avui podem considerar Charles Péguy com a profeta no és perquè sempre va viure amb els ulls oberts. La seva vida, segons ell, no va fer sinó seguir un camí continuat de recerca apassionada d'allò més veritable i més bell. Això sí, la seva conversió a la fe cristiana va significar un autèntic desvetllament. La seva formació en la fe catòlica durant la infantesa i l'adolescència no va passar d'una notícia apresada que es guarda a la rebotiga. La seva pèrdua de la fe, alhora que el seu compromís polític socialista, va respondre a la necessitat de fer realitat el seu immens anhel de solidaritat i de transformació del món. El seu distanciament de la política del partit i la seva crítica a una Església i un cristianisme aburgésat, va ser l'efecte d'un veritable enlluernament davant la figura viva de Jesucrist.

Hi ha moltes maneres d'estar adormits. Està adormit qui creu que dona molts fruits de vida solament perquè "fa moltes coses", o perquè allò que realitza és original i molt cridaner, o perquè uns altres l'admiren i feliciten en veure que està molt atafegat, és eficaç i fins i tot dona testimoniatge de servei i lliurament. Està adormit qui viu preservat de tota contaminació de sofriment, embolcallat en experiències que compensen i permeten no pensar, evadit dels problemes, autoconvençut que tot va bé o confiat il·limitadament en el progrés, que solucionarà tots els problemes...

Escoltem la veu dels profetes que ens criden a despertar-nos, obrir els ulls i mirar amb valentia i confiança. Uns ulls ben oberts descobreixen el profund buit de Déu allà on hi ha buit d'humanitat. I la persona humana es buida quan la veritat, la bellesa i l'amor sucumbeixen davant els interessos de poder, la manipulació, la prepotència o l'orgull.

Però no tinguem por, perquè la mirada neta i vigilant no trigarà a descobrir guspires de llum que sostenen l'esperança.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat